

Надія завдяки Ісусу Христу

Чому, щоб стати досконалим, мені потрібна допомога Ісуса Христа?

Старійшина Дж. Девн Корніш, сімдесятник, поділився таким:

“Наші члени Церкви часто запитують: “Чи я достатньо хороша людина?” або “Чи я дійсно зможу потрапити до цілестіального царства?” Звичайно, немає такого поняття як “бути достатньо хорошим”. Ніхто з нас не може “заробити” або “заслужити” своє спасіння, але це нормально — цікавитися, чи прийнятні ми для Господа, бо саме так я розумію ці запитання...

Я скажу прямо і ясно. Відповідями на питання “Чи я достатньо хороша людина?” та “Чи я зможу досягти цього?” є: “Так! Ви достатньо хороша людина” і “Так, ви дійсно зможете, якщо будете продовжувати каятися та не будете шукати відмовок або повставати проти Бога”. Бог на небесах — це не безсердечний спортивний суддя, який шукає будь-який привід, щоб викинути нас з гри. Він наш досконало люблячий Батько, Який понад усе бажає, щоб всі Його діти повернулись додому і вічно жили з Ним як сім’ї. Він дійсно віддав Свого Єдинонародженого Сина, щоб ми не згинали, але мали вічне життя! Будь ласка, вірте та, будь ласка, черпайте надію та втіху з цієї вічної істини. Наш Небесний Батько прагне, аби ми цього досягли! Це є Його робота і Його слава. (Дж. Девн Корніш, “Чи я достатньо хороша людина? Чи я зможу досягти цього?”, *Ліягона*, лист. 2016, сс. 32–33)

Що робити, щоб ми “стали досконалими через Ісуса”?

Сестра Керол Ф. Мак-Конкі, яка служила у генеральному президентстві Товариства молодих жінок, навчала:

В основі нашого сподівання здобути святість — Христос, Його милість та Його благодать. З вірою в Ісуса Христа і Його Спокуту ми можемо стати чистими, без жодної плями, якщо відринемо від себе безбожність [див. Мороній 10:32–33] та щиро покаємося. Ми приймаємо водне хрищення для відпущення гріхів. Наші душі освячуються, коли ми отримуємо Святого Духа з відкритим серцем. Щотижня ми беремо участь в обряді причастя. В дусі покаяння, маючи щире бажання жити праведно, ми укладаємо завіт, що хочемо взяти на себе ім’я Христа, пам’ятати Його і дотримуватися Його заповідей, аби Його Дух міг завжди перебувати з нами. З часом, коли ми намагаємося стати єдиними з Батьком, Сином і Святим Духом, ми стаємо причасниками Їхньої божественної природи [див. 2 Петра 1:4] (Керол Ф. Мак-Конкі, “Велич святості”, *Ліягона*, трав. 2017, с. 10)

Старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав:

Бог набагато більше піклується про те, ким ми є і ким стаємо, ніж про те, ким ми колись були. Він піклується про те, щоб ми не припиняли намагань стати кращими. (Дейл Г. Ренлунд, “Святі останніх днів не припиняють намагань”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 56).